

му връщатъ „безлихвенитѣ“ заеми. А учителитѣ по селата околоръстѣ се по се навъртатъ край „Данчо“. Той организира театрална труппа (играе въздържателни пиеси, написани отъ самия него), създава и кооперация. Тукъ, обаче, удря въ камъкъ: практическитѣ работи не сж за ума и за душата на Исуса Христа! И „Данчо“ преживѣва дълбоко огорчение: рухва кооперацията (загуби 30.000 лева). А се свиватъ и отдрѣпватъ всички. Така материалната и морална отговорностъ остава да понесе само Данчо.

— Вижъ, отъ това ми стана много обидно! — шепне ми Данчо: изоставиха ме и най-вѣрнитѣ.

— Но, мили мой, — шепня му и азъ. — Не каза ли Христосъ на ученицитѣ си: „Докато пропѣятъ пѣтлитѣ три пѣти, вие ще се откажете отъ мене“.

Огорчението на Данчо иде, струва ми се, отъ неговата душевна простота: той отблъсва отъ себе си съзнанието, че е водителъ!

— „Тежела шляпа мономаха*) — откривамъ му се и азъ на свой редъ; — „хората не могатъ безъ водителъ. Защото само единъ срѣдъ хилядницитѣ се ражда за такъвъ. А другитѣ се свиватъ. И когато водителътъ сгрѣши“...

Разбира се, Данчо не е съгласенъ. Не бива да има водители! Всѣки да е такъвъ за себе си...

*) „Тежка е шапката на самовластика“.